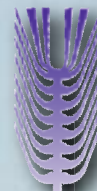

nr. 4
2011
ÅRGANG 73

- et blad
til glede
og oppbygging

Jesus Kristus:
«Kom til meg alle dere som
strever og har tungt å bære»...

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad

Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

Et misjonsnummer fra Kenya
God jul, et velsignet nytt år!

Hun levde i en håpløs fattigdom

William Chan- han var med i pionértiden

Inn i masaienes områder

Møte på Sondo

Fellesskapet- DER MAN FINNER EKSTRA STYRKE...

Et barn er født i Betlehem

Et barn er født i Betlehem,
i Betlehem,
ti gleder seg Jerusalem.
Halleluja, halleluja!

En fattig jomfru satt i lønn,
hun satt i lønn
og fødte himlens kongesønn.
Halleluja, halleluja!

Han lagdes i et krybberom,
et krybberom.
Guds engler sang med fryd derom.
Halleluja, halleluja!

Men okse der og asen sto,
og asen sto
og så den Gud og Herre god.
Halleluja, halleluja!

Fra Saba kom de konger tre,
de konger tre.
Gull, røkels', myrra ofret de.
Halleluja, halleluja!

Nå all vår nød og sorg er bøtt,
vår sorg er bøtt.
Oss er i dag en frelser født.
Halleluja, halleluja!

Guds kjære barn vi ble på ny,
vi ble på ny.
Skal holde jul i himmelby.
Halleluja, halleluja!

På stjerne-tepper lyseblå,
de lyseblå,
skal glade vi til kirke gå.
Halleluja, halleluja!

Guds engler der oss lærer bratt,
oss lærer bratt,
å synge som de sang i natt.
Halleluja, halleluja!

Lov, takk og pris i evighet,
i evighet.
Den hellige trefoldighet.
Halleluja, halleluja!

*Tekst: N.F.S Grundvig
Melodi: L.M Lindeman*

nr. 4
2011

ÅRGANG
73

Menigheten
Evangeliesalen Berøa
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

Kontoradresse:
Osterhausgate 1, 0183 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo

Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag - torsdag kl. 10.00-14.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Harry Kvale
Roald Ringstad
Johan Kristiansen
Øivind Røng
Per Aril Skaanes
Reidar Wold
Terje Lindblad
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

BOKKIOSKEN
Lillian og Manfred
Kontonr.: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

En gave av frelse og nåde

Julen – en gledes høytid

Det er Lukas evangelium som gir oss de fleste detaljer rundt Jesu fødsel og hans liv som menneske. Videre beskriver Lukas hvorledes Jesus behandlet de fattige, hans omsorg for små barn, hjelp av Den Hellige Ånd, helbredelses under, lovsang og glede.

Bare i det første kapitel brukes ord som nåde, glede, min sjel opphøyer Herren og min ånd fryder seg i Gud.

Naboer og slektninger gledet seg sammen med Maria. Sakarias talte og lovet Gud.

Englene brakte et gledesbud til hyrdene på marken, og en himmelsk hærske lovpriste Gud. Hyrdene priste og lovet Gud for alt det de hadde hørt og sett. Fortellingen slutter med at den eldre Anna lovpriste Gud, og hun talte om ham til alle dem som ventet på forløsning for Jerusalem.

Jeg synes det er så fint og godt at Jesus identifiserer seg selv med mennesker som har det vanskelig i denne verden. Og det er bare Lukas som forteller om den historiske og politiske tid som Jesus levde i. For Israel som folk og nasjon, var det en mørk og vanskelig periode. Den åndelige situasjonen var heller ikke lys for Israel. Jesu fødsel, hans komme til vår jord, gav derfor grunn til glede og lovsang.

“For Gud sendte ikke sin sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham” (Joh. 3, 17). Det var vel mye viktigere at Jesus satte sine føtter på vår jord, enn at menneskene satte sine føtter på månen? Julens budskap må ikke bli borte i alt det timelige. Julen bør bli en åndens fest med lovsang til ham som forlot sin herlighet og makt og ble et menneske. Guds gave til oss.

Salme nummer 36, vers 10 i den norske salmebok uttrykker en lengsel etter noe mer enn tradisjoner og det materielle som ofte dominerer julehøytiden.

“Å, hjertens kjære Jesus Krist,

gjør deg en vugge i mitt bryst!

Kom, hvil deg i mitt hjertes skrin

og gi meg del i nåden din!”.

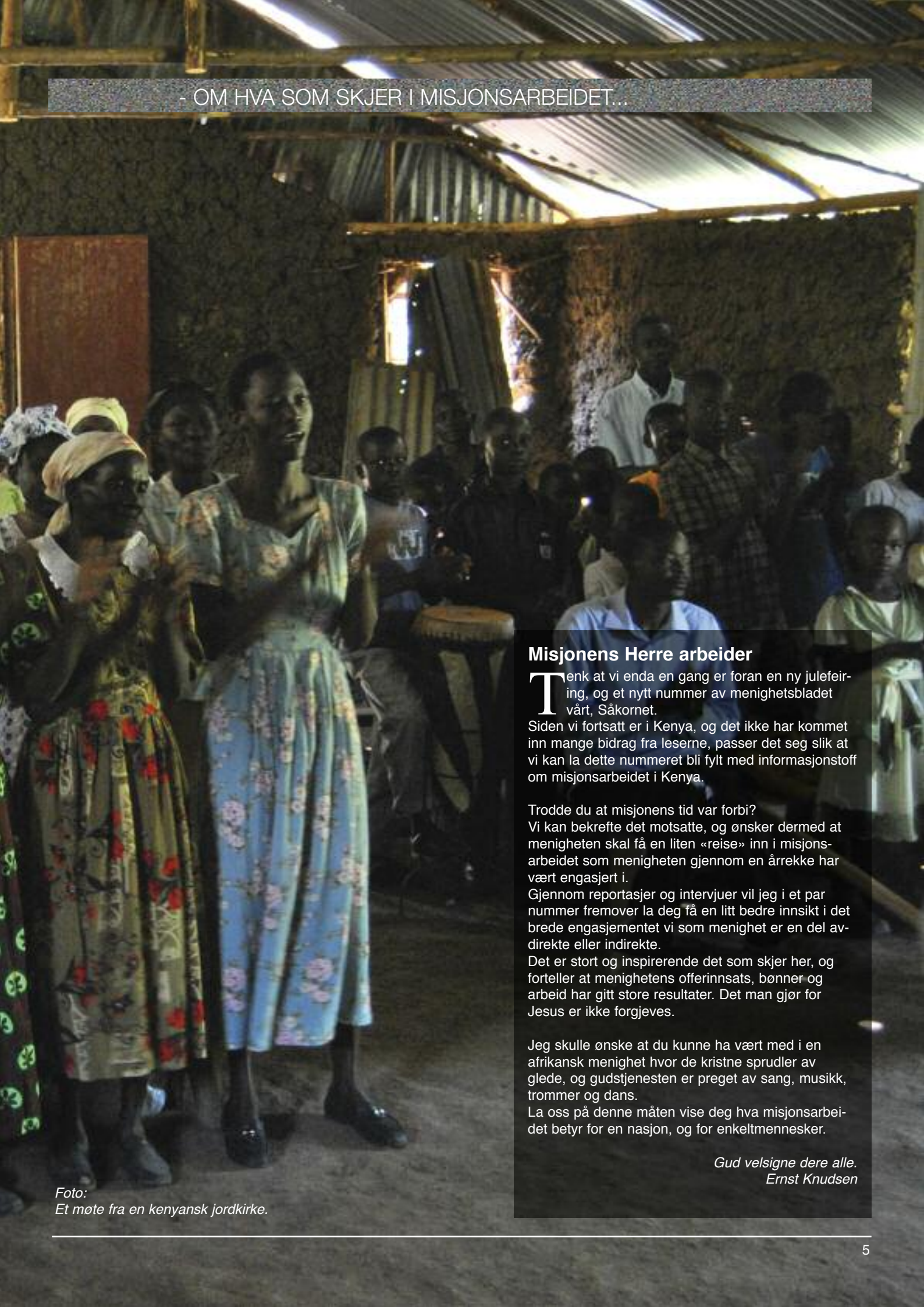
Det er mulig å motta denne gaven av frelse og nåde, som Lukas forteller om i sitt første kapitel. Vi som tror, som har opplevd evangeliet, kjenner igjen disse himmelske tonene: fryde seg i ånden, lovsang og glede.

«Jesu fødsel, hans
komme til vår
jord, gav derfor
grunn til glede og
lovsangt»

*Finn Røine
forstander*

Misjonens Herre arbeider

Tenk at vi enda en gang er foran en ny julefeiring, og et nytt nummer av menighetsbladet vårt, Såkornet.

Siden vi fortsatt er i Kenya, og det ikke har kommet inn mange bidrag fra leserne, passer det seg slik at vi kan la dette nummeret bli fylt med informasjonstoff om misjonsarbeidet i Kenya.

Trodde du at misjonens tid var forbi?

Vi kan bekrefte det motsatte, og ønsker dermed at menigheten skal få en liten «reise» inn i misjonsarbeidet som menigheten gjennom en årrekke har vært engasjert i.

Gjennom reportasjer og intervjuer vil jeg i et par nummer fremover la deg få en litt bedre innsikt i det brede engasjementet vi som menighet er en del av direkte eller indirekte.

Det er stort og inspirerende det som skjer her, og forteller at menighetens offerinnsats, bønner og arbeid har gitt store resultater. Det man gjør for Jesus er ikke forgjeves.

Jeg skulle ønske at du kunne ha vært med i en afrikansk menighet hvor de kristne sprudler av glede, og gudstjenesten er preget av sang, musikk, trommer og dans.

La oss på denne måten vise deg hva misjonsarbeidet betyr for en nasjon, og for enkeltmennesker.

*Gud velsigne dere alle.
Ernst Knudsen*

Foto:
Et møte fra en kenyansk jordkirke.

Tuinuane-kvinner inn i nye regioner:

Masai-kvinner skaper vekst

Kvinneprosjektet er i en fremragende utvikling. Det går inn i nye område og etablerer nye grupper, og «Tuinuane» blir karakterisert som en stor suksess hvor både menighet og lokalsamfunn opplever positive resultater.

*Av Ernst Knudsen
(Tekst og foto)*

De fire første dagene av Kenya-turen vår går til å legge tilrette bil, forsikringer og alt som er nødvendig for et 10-ukers opphold i landet.

Siden vi har arbeidet i Kenya gjennom flere år tidligere, er vi godt kjent med rutiner på forsikringskontor, verksted og det som må gjøres. Vi er godt forberedt på at det tar sin tid. Onsdag etter ankomst, skal vi på en

reise ut i busjen. Gunnveig og jeg har blitt spurt om å være med på turen som skal strekke seg over to dager. Vi skal få være med å oppleve hva som skjer med prosjektet «Tuinuane». Arbeidet blir utført av den kenyanske organisasjonen Free Pentecostal Fellowship in Kenya, PYMs samarbeidspartner som norske misjonærer gjennom mange år har arbeidet i.

Turen skal gå ut i masai-distriktet, hvor også Roy Mersland skal være

med. Han representerer PYM og skal evaluere arbeidet. Som innleid konsulent skal han gjennomgå og evaluere jobben som er blitt gjort. Han har den nødvendige kunnskap som skal til for å vurdere Rodah og Grace's arbeid. Roy er professor på Universitetet i Kristiansand, og har mangeårig erfaring i bistandsarbeid.

«Hjelp til selvhjelp»

Det Norad- PYM og menighetsstøttede prosjektet som Evangeliesalen Berøa også er en stor del av, begynner med lese- og skriveundervisning blant de kenyanske kvinnene. Det har utviklet seg videre til å bli også et micro-finans prosjekt, og er blitt en

Med sine fargerike tradisjonelle drakter synger kvinnene foran kirken, og ønsker oss hjertelig velkommen inn.

stor suksess. Kvinnene danner grupper som står sammen i en jobb- spar og låneordning. Det hele dreier seg om at kvinnene skal lære seg til å få egen inntekt, og vi får være vitner til mange rørende og inspirerende vitnesbyrd om hvordan de gjennom prosjektets opplæring har blitt hjulpet inn i et lettere liv med bedre økonomisk trygghet.

Nå setter de av en sum på felles konto, og etter en tid vil de få mulighet til å låne til både bolig, skolepenger for barna, og det som trengs for livets opphold.

Det er et «hjelp til selvhjelp» prosjekt hvor flere tusen kvinner har skaffet seg en inntekt hvor både familie og nære slektninger har blitt hjulpet. Dessuten har mange blitt frelst gjennom de påfølgende aktiviteter. Flere menigheter har opplevd store velsignelser der familier har kommet seg gjennom kriser og fått «en ny start» i livet.

Stammekultur

Masai-stammen er mennesker som holder godt fast på sin gamle stammekultur. De bor på samme måte som de har gjort i mange hundre år. Det er et kvefolk som alltid har isolert seg fra det kenyanske samfunnet, men som de siste årene har åpnet seg for det

som skjer utenfor deres egen verden.

Husene deres blir bygget på tradisjonelt vis. Etter at de har bygget opp et rammeverk gjort av grener, tetter de igjen med jord og kumøkk. Det er en blanding som holder gjennom både varme og kalde dager. Innenfor er det en kjølig og komfortabel temperatur.

Vi er på vei inn i masailand der kvinne-grupper blir etablert, og får vi vite hvordan hele lokalsamfunn har blitt styrket.

Etter to timers kjøring på asfalt fra Nairobi, tar vi av veien, og fortsetter to og en halv timers kjøring videre på grusvei med rød jord, en tur hvor to firehjulstrekkede biler blir brukt.

Vi passerer en flokk med kameler, giraffer og sebraer. To masaikvinner som sitter i baksetet forteller at løvene kan være et stort problem for lokalbefolkningen. Dyreparken er ikke langt unna, og det hender ofte at de trekker ut parken og plager både dyr og mennesker.

Røde klesdrakter

Etter en stri reise ser vi menighetslokalet i det fjerne, et bølgeblikkhus. Bølgeblikk, i både tak og veg-

*Bilde til høyre:
Et tradisjonelt masai-hus, bygget av grener hvor tak og vegger er fylt med jord blandet med kumøkk.*

ger, forteller meg at det kommer til å bli en varm opplevelse.

Utenfor står et tredvetalls masaikvinner og venter på de besøkende. Med sine tradisjonelle røde klesdrakter og smykker er det lett gjenkjennelige.

Vi er kommet inn i masaienes landområder, en av regionene hvor prosjektet «Tuinuane» som blir støttet av menigheten, har stor fremgang.

Innenfor blir vi møtt med varm velkomst og masai-sang. Underveis begynner flere av kvinnene å fortelle hvilken hjelp Tuinuane-prosjektet har vært for dem.

Frukt og grønnsaker

En av kvinnene kan fortelle at hun før levde i stor fattigdom med familien sin. Nå hadde hun bygget sitt eget hus, kjøpt flere gjeter og skulle også kjøpe seg en gammel bil for å frakte grønnsaker og frukt hun skal legge ut for salg.

En annen av kvinne som før levde i fattigdom med sin familie, hadde fått opplæring og inspirasjon til å selge frukt og grønnsaker ute på markedet. Etter å ha tjent opp penger gjennom felleskontoen, hadde hun blitt i stand til å kjøpe seg en stor vanntank. Nå solgte hun vann til folk i distriktet, og hadde inntekt til hele familien sin.

Dette var noen av de oppmuntrende rapportene som kom frem i masai-landsbyene der vi kom.

*Bilder over:
Gjennom salg fra denne vann-tanken får masai-kvinnen inntekt til å fø hele sin familie, og betale skolepenger for barna sine.*

Masai-kvinnene setter stor pris på den nye livssituasjonen de har kommet i.

*Bilde under:
Turen går på dårlige veier som kan minne mer om ployde åkre.*

Bildet over; Denne masai-kvinnen takker Gud for et bedre liv.

«Ingenmanns-land»

Natten blir tilbrakt på et gjestgiveri som ligger tett opp til Tanzania-grensen. Hele natten kunne vi høre kristne som hadde møtekampanjer, og muslimer som forsøkte å overdøve dem.

Vi antar at dette er møtekampanjer som blir arrangert i «ingenmanns-land», der politi verken fra kenyansk eller tanzaniansk side kan stoppe dem. I «ingenmannsland» gjelder ingen av landets lover.

Flere stammer

Neste dag besøker vi menigheten i den lille grensebyen Namanga. Åtte kvinnegrupper har møtt frem.

Over:
Rodah, Grace og Gunnveig tar hånd om møtene der masaiene treffes.

Byen ligger ved Tanzania-grensen, og kvinner fra «Tuinuane Tanzania» har møtt frem. Prosjektet har nemlig også blitt utviklet og etablert på tanzaniansk område.

Mange historier

Etter velkomst til oss som besøkende, blir anledningen gitt til menighetens kvinneleder. Først gir hun ordet til menighetens pastor, Patric Gikonyo, og deretter Rodah og Grace som Tuinuanes ledere. Her får kvinnene anledning til å fortelle sine historier, om hvordan livet har blitt forandret etter at de har fått Tuinuane-opplæring.

Hun fikk et nytt liv

Nå kan masai-kvinnen hjelpe sine barnebarn med skolepenger, hvilket hun ikke kunne gjøre med sine egne barn.

Masai-kvinnen bak disken var en fattig kvinne som var uten mat og mulighet til å hjelpe sin familie.

Etter at hun hadde fått opplæring av Roda og Grace gjennom «Tuinuane», fikk hun muligheter hun aldri hadde fått før- opplæring.

Hun begynte å selge frukt og grønnsaker, og ble på den måten i stand til å ta opp et lån gjennom Tuinuanes gruppelån.

Etter en stund kjøpte hun en

liten jordfleck, bygde et lite bølge-blikkhus, og startet sin egen lille forretning.

Hun oppdaget at dette ga henne inntekt til å fø en hel familie.

I dag har hele livet hennes forandret seg, og hun er i stand til å forsørge familien sin.

– Før hadde jeg ikke engang penger til å betale skolepenger for barna mine. Nå kan jeg betale for mine barnebarn, sier hun.

Pastor og tidligere F.P.F.K.-formann:

Menighet og lokalsamfunn forvandlet

Familielivet er blitt styrket, og det merkes innad i både menighet og lokalsamfunn.

Pastor Patric Gikonyo er tidligere formann i FPFK (Free Pentecostal Fellowship in Kenya), og pastor i den lokale pinsemenigheten i grensebyen Namanga. Han har oppmuntrende historier å fortelle om det som skjer.

– Før var dette et område med mye fattigdom, og var under myndighetenes hjelpeprogram for vanskeligstilte mennesker.

Nå har mye blitt forandret. Kvinnene tjener penger og blir sammen med familiene sine løftet opp på et høyere nivå, og hele familier har fått et nytt og bedre liv, forklarer Gikonyo.

– Kan det merkes forandringer også innad i menighetene?

– Ja, vi registrerer at menigheten er blitt mye sterkere, sier han.

– Når familiene i menighetene blir sterke, merkes det innad i forsamlingene. Slik er det hos oss også. Før var det mange

barn som ikke gikk på skolen på grunn av dårlig økonomi, også dette har forandret seg. Nå får de til og med skoleuniformer.

– *Er deler av kulturen brutt i*

stykker kanskje?

– Ja, det kan man trygt si. Før var kvinnene på grunn av økonomien helt avhengig av mannen, nå er de sammen på en ny og bedre måte. Noe godt

og nytt har skjedd. Ektepar kan snakke sammen, og gjerne gå ut og spiser sammen. Det skjedde ikke før.

– Programmet har gjort at kulturelle grenseskiller er blitt

brutt ned, og ektepar står mye mer sammen nå enn hva de tidligere gjorde, forklarer Patric Gikonyo.

Til venstre: PYMs utsendte konsulent, Roy Mersland, er imponert over utviklingen i prosjektet.

seg best mulig i en utfordrende hverdag, sier Roy Mersland.

Målsetninger

– *Noen vil kanskje mene at de savner den «åndelige» siden i dette, har du noe formening om det?*

– Det er jeg helt uenig i. Vi må slutte å dele hverdagen vår inn i en åndelig bit og en menneskelig bit. Alt henger sammen, og det kombinerer Tuinuane veldig godt. Jeg vil heller si tvert imot. Med hjelp av Tuinuane får medlemmene og kirken en større forståelse for at også hverdagslivet vårt bryr Gud seg om.

Kirketilhørighet

Mersland understreker at intensjonen for prosjektet er at folket skal få en bedre hverdag.

– Målsetningene er at medlemmer av Tuinuane får hjelp til å takle hverdagen sin bedre. Sparepengene gir mulighet for å investere, lånene gir mulighet for å dekke behov som dukker opp, for eksempel å sende barna på skolen. Den sosial sammenkomsten gir mulighet til å styrke selvtiliten og å få nye venner, sier han.

– Kirketilhørigheten gjør også at gruppene blir et kristent fellesskap både for de mer aktive kristne og de mindre aktive kristne. Ellers er det en målsetning at Tuinuane skal spre seg utover hele Kenya. Drømmen min er at Tuinuane skal få over 100 tusen medlemmer i løpet av de neste 5 årene, hevder Mersland.

– PYM viser stort mot med å støtte Tuinuane. Jeg er imponert over villigheten til å satse på et slikt nybrottsprosjekt. All forskning viser at prosjekter som Tuinuane kan hjelpe folk til en bedre hverdag, men det krever likevel mot for å satse på den måten FPFK og PYM har gjort. Nå håper jeg at PYM også vil bringe konseptet Tuinuane til andre land. Behovene er store for grasrotengasjement som dette, avslutter Roy Mersland.

Et grasrotsarbeide med muligheter:

– Behov for slike engasjement

Gjennom prosjektet får menighetene mulighet til å få et diakonalt stempel i omverdenen, sier Roy Mersland.

Han har kommet til Kenya som innleid konsulent for PYM for å evaluere prosjektet «Tuinuane» som blir iverksatt gjennom FPFK.

Til daglig jobber han som professor ved Universitetet i Agder i Kristiansand.

Han har doktorgrad i Internasjonal ledelse, med forskningsområde «bank-tjenester for fattige mennesker i u-land». Det handler om hvordan man best legger til rette for at fattige mennesker skal få tilgang på sparing, lån, forsikring til betalingssystemer.

Selvstyrte grupper

Mersland er imponert over utviklingen i «Tuinuane».

– *Du har tidligere uttalt deg om at du ser på «Tuinuane» som en suksess, hva er det som gjør at akkurat dette prosjektet er et vellykket engasjement?*

– Jeg liker Tuinuane veldig godt av flere grunner. Personene som driver prosjektet er dedikerte, og brenner for at damene i FPFK, og Kenya generelt skal få det bedre. Gruppene er selvstyrte og slik sett demokratiutviklende, og medlemmene motiverer hverandre til å spare. Det styrker kapitalen deres og er godt for selvtiliten. Jeg setter også pris på at gruppene legger til rette for å utvikle medlemmenes sosiale kapital, dvs. deres vennskap, nettverk og kunnskap om hvordan klare

Kvinneprosjekt ga støtten hun trengte:

Ble reddet ut av fattigdom

Elena Otieno slet med å skaffe penger til mat, skoleavgifter og det som livet krever. Nå har hun fått det mye lettere.

Hun kommer gående i mot oss, til avtalt tid møter hun oss for at hun i korthet skal fortelle litt om livet sitt.

Elene (45) bor i Muhoroni, og har vært enke gjennom flere år. Hun har fem barn, og alle er i skolealder.

Hun er en av tusener av kvinner i Kenya som har slitt med å få inntekt til seg selv og barna sine, men hun er også i blant dem som har funnet en løsning på livet.

– Her på Muhoroni er det ikke noen som helst mulighet til å få seg en jobb, og jeg har nesten slitt livet av meg for å kunne få endene til å møtes, forteller hun under samtalen.

Løpende utgifter

Kenya er et av de land i verden

hvor alle priser er under en jevn stigning, og Elena Otieno tilhører den store gruppen av mennesker som ikke har visst hvordan de skal kunne få betale de løpende utgifter.

Nå har hun imidlertid sett et lyspunkt, midt i den store håpløsheten som hun har kjempet med. Gud har gjennom kvinneprosjektet «Tuinuane» har gitt henne en nødvendig hjelp for å komme seg videre i livet. Hun ser tilbake på et vanskelig liv.

– *Hvordan var livet ditt før?*

– Jeg var i et håpløst mørke, sier hun.

Elena begynner i all forsiktighet å fortelle litt om livet sitt. Ordene kommer i begynnelsen sakte frem, men underveis begynner det å løsne på seg.

– Her i områden er det ikke noe arbeid å få, og det var mye elendighet på den tiden, avslører Elena Otieno.

Salg av fisk

En dag hørte hun om kvinneprosjektet som kunne gi forandring til fattige mennesker. Hun grep sjansen.

– Jeg tok kontakt, og kom med i medlemskapsordningen, sier Elena.

– Etter at jeg hadde fått opplæring, begynte jeg med å selge småfisk på markedet, men det ble ingen suksess. På grunn av varmen begynte fisken etter kort tid å gå i forråtnelse, og lukten var veldig fæl, erkjenner hun.

I Tuinuane ble hun opplært i å bruke kreative løsninger, og det satte henne i sving med noe nytt.

Hun begynte å kjøpe inn stoff som hun syr sekker og klær ut

Til høyre: Tuinuanekvinner på markesplatsen, fra vensre: Evelyn Odiambio, Mari Ochola, Atieno Achieng, Fransisca Opiyo og Bettely Myo.

Til venstre:

Elena Otieno ser nå lyst på livet, og har en drøm om at hun en dag skal få seg et eget sted å bo i.

av, dette har hjulpet henne videre inn i en ny livssituasjon. Hun fikk en ny start, og nå reiser hun rundt på de forskjellige markedsplasser og legger frem sine produkter.

Nødvendigheter i livet

Elena Otieno er i dag en glad kvinne som ser lyst på fremtiden. Hun hadde en vanskelig start, men gjennom hjelp kom hun i gang med noe som gir henne inntekt og fremtidsutsikter.

– Jeg takker Gud for at jeg fikk komme i kontakt med den lokale Tuinuane-gruppen. Selv om jeg fortsatt har det litt stramt, ser jeg lysninger. Gjennom inntekten som jeg får er jeg i stand til å hjelpe familien min med mat, skolepenger og det som er nødvendig her i livet, sier Elena Otieno.

– *Hvilke planer har du for fremtiden?*

– Etter at mannen min døde har jeg hatt det veldig vanskelig. Nå kan jeg planlegge litt av livet, og har en drøm at jeg en dag skal kunne tjene såpass at jeg kan bygge, eller kjøpe mitt eget hus, avslører Elena som har fått nye håp for fremtiden.

Under: Kvinne som får inntekt på salg av hjemmebakede brød.

Et fellesarrangement på Sondo hvor kristne kommer sammen:

Et møte med den oppstandne Jesus

I lukt av halvrått kål og andre salgsvarer på den lille markedsplatsen åpenbarer Jesus seg som frelser.

Sondo heter stedet hvor det ble arrangert en tre dagers evangeliserings-kampanje med møter og besøkstjeneste med personlig kontakt.

Tre telt-tak var koblet sammen, og ga en god skygge både for steikende sol og regn som kom i ettermiddagstidene.

Møtene ble arrangert på stedets markedsplats, mellom hauger av all slags frukt og grønnsaker. Ikke alt var

ferske varer, men stemningen var god under møtene til tross for lukt av varer som forlenget skulle ha vært kassert.

Lynnedslag

I de sene ettermiddagstidene bryter regnet frem, med torden og lyn som dukker opp i det fjerne. Tankene mine går til mange av de avisoppslag som har vært om lynnedslag under slike teltmøter. Vi har akkurat hørt rapport om en pastor ikke langt herfra som har omkommet av lynet. Møtet går likevel sin gang, og avsluttes med tilbud om forbønn for de som har møtt frem. Mange kommer og kneler ned på kne mellom sølepyttene.

Herrens nærvær

Dagen deretter er den store avslutningsdagen hvor vi

opplever Guds store nærvær. Herren er til stede, og vi kjenner hans store nærvær på en mektig måte.

Mange kommer frem til forbønn, og får et møte med den oppstandne Jesus.

Under og til høyre: Mellom stabler av kål og illeluktende salgsvarer blir møtene på Sondo arrangert, men gleden er stor. Sang og stor glede er typisk for de afrikanske menighetene.

*Under:
Illeluktende kål og annet sett-
er ingen demper på møtene i
Sondo.*

Et liv som forkynner og menighetsplanter:

Han var med i pionértiden

William Chan har markerte trekk i ansiktet, og hender som bærer tydelige preg av et hardt og arbeidsomt liv. Til tross for at han har både tyfoid og malaria, er han overraskende kvikk, med et glimt i øyne.

Vi møter Chan på misjonstasjonen Thessalia, et misjonssenter som for et halvt århundre ble kjøpt og drevet av misjonær Arvid Bustgård. Mange misjonærer har deretter kommet og gått opp i gjennom årene, og stedet er fortsatt en stor velsignelse for Kenyas voksende pinsebevegelse.

Regntiden har startet, og Chan er søkk våt der han står i døren. Det er mange år siden vi har truffet hverandre. Nå venter vi på ham for en lang og interessant samtale over tekoppen.

William Chan tilhører luo-stammen i Vest Kenya.

– Vi luoer er kjent for å være både snille og gjestfrie, sier William.

Etternavnet er ikke vanlig blant luoene.

– Det har hendt at jeg har fått spørsmål om det opprinnelig kommer fra Kina, sier han og ler.

– Vi i luo-stammen lar ofte etternavnet vårt fortelle litt om omstendighetene omkring vår fødsel. Da jeg ble født, var det stor fattigdom i min familie, og dermed fikk jeg navnet Chan, som egentlig betyr «født i armød».

Evangeliet

Chan er blant de eldste av forkynnerne i FPFK (Free Pentecostal Fellowship in Kenya) rundt Thessalia-distriktet.

Han tar en lang tenkepause da han får spørsmål om hvor gammel han er. Han er ikke helt sikker, men etter en stund sier han at fødselsåret er 1935, og vi finner ut i fellesskap at han er blitt 76 år. Men alderen skremmer han ikke, og heller ikke en svekket helse.

– For meg er det å kunne

Over: Den unge William Chan da han arbeidet som evangelist på Thessalia før stasjonen ble norsk-eid.

forkynne Guds Ord det viktigste i livet, og så snart jeg får spørsmål om å komme på noen møter reiser jeg, sier William Chan. Han er i brann for evangeliet.

– Vi må forkynne om Jesus før han kommer igjen, det er fortsatt mange som ikke har hørt frelsesbudskapet.

Dette er noe han under samtalen gjentar flere ganger.

Kolonistat

William ble frelst som 17-åring, og begynte som evangelist ett år senere. Den gang var Kenya en engelsk kolonistat, en tid han ser tilbake på med blandede følelser.

– Kolonist- regjeringen styrte Kenya frem til 1963, og kolonistyret gjorde livet for oss

I sin fire måls store åker dyrker William Chan appelsiner, mais, passionfrukt og andre tropiske delikatesser.

kenyanere veldig vanskelig. De regjerte med regler som var gode for dem selv, sier William.

– De ville heller ikke at vi skulle få høy utdanning, men bare grunnskolen. Vi afrikanere var på den tiden redde for de hvite, vi så på dem som onde mennesker.

Lenger enn dette ønsket Chan ikke å gå i samtalen omkring kolonist-årene.

William Chan forteller litt om misjonsstasjonen Thessalia før den første norske misjonæren, Arvid Bustgård ankom Kenya.

Han tenker tilbake, for mange år siden, til guttedagene da en greker eide stasjonen som han den gang kalte for Thessalia. Da grekeren forlot landet, ble stasjonen overtatt av kristne som ville bruke stedet i evangeliets tjeneste.

Rundt omkring Thessalia var det på den tid ville dyr, sebra, giraffer, impala, og t.o.m. løver og leoparder som ofte brukte å gjemme seg i busken.

Evangelisk virksomhet

Chan ser ned i tekoppen, og fortsetter:

– En engelsk misjonær med navnet Jensen overtok Thessalia. Da han etter noen år døde, fortsatte hans amerikanske kone arbeidet med både oppbyggingen av stasjonen og den evangeliske virksomheten, sier William.

Han forklarer at den britiske regjeringen ville overta stasjonen, og noe måtte gjøres.

– Jeg var på den tiden evan-

gelist og arbeidet her på Thessalia. En dag kalte fru Jensen oss som arbeidet sammen med henne til et møte. Hun sa at vi måtte be til Gud om at det måtte komme en misjonær hit som kunne overta stedet, ellers ville regjeringen overta det.

Beskjed fra Gud

William har en god hukommelse. Han lar tankene gå tilbake til den gang da det evangeliske arbeidet var i sin begynnelse.

– Det er forunderlig hvordan Gud virker. Han hadde i mellomtiden begynt å arbeide med hjertet til Arvid Bustgårds om at han skulle komme ut. Han var i Norge, og det eneste han visste, var at han skulle til Kenya, sier han.

Mens Bustgård bodde på hotell i Mombasa, kom det rykter opp hit om at der var en misjonær som ventet på videre beskjed i fra Gud. Noen finske misjonærer fikk brakt han opp hit, og på den måten fikk han kontakt med den aldrende fru Jensen. Etter samtaler med henne fikk Bustgård kjøpe Thessalia.

– Han overtok alt, landområder, hus og medlemmer som vi hadde fått i menigheten vår, 20 personer i alt, forteller William Chan.

– Jeg har boken med alle navnene hjemme i huset mitt, og bilder av dem også, sier han med sin milde latter.

Usikker på veien

– *Hvordan ble du frelst?*

– Min mor var ingen bekjennende kristen da jeg var barn, men hun trodde på Gud, og ba alltid for oss barna.

Etter at jeg ble frelst, ble også hun sammen med mine brødre frelst. Vi ble alle døpt samtidig, jeg, min mor, og mine fem brødre.

William Chan's alder er etter afrikansk målestokk en meget høy alder. Før om årene brukte han sykkel når han skulle på reise. Det er han ikke lenger i stand til det.

Over: William og Gunnveig i en samtale omkring fortiden.

Over: Dette er William Chan's sted når han ønsker å trekke seg til side for å hvile ut.

– Hvis jeg setter meg på sykkelen begynner jeg etter kort tid å sjangle fra den ene siden til den andre. Det har med alder og svakhet å gjøre, så derfor har jeg satt sykkelen til side.

På spørsmål om hva han synes er det viktigste i livet, har han klare synspunkter på hva han prioriterer høyest.

– Vi vet at Jesus kommer snart. Derfor er det viktig at vi fortsatt forkynner evangeliets budskap, forteller William Chan, en aldrende, men en brennende forkynner fra Thessalia.

Dyrker appelsiner

William Chan har for det meste overlatt arbeidet til de yngre krefter, men er aldri uvillig til å stille opp når det trengs.

Hans åtte måls tomt er oppdelt i to halve deler, én for bostedet, på den andre halvparten dyrker han mais, appelsiner, passion frukt og andre tropiske delikatesser.

– Jeg har ekspremitert litt med appelsinene, skåret og podet. Jeg bruker sitronstamme som jeg poder inn appelsingrener på. Da blir frukten mer motstandsdyktig for sykdommer. Dette er noe som jeg setter meget stor pris på nå i min alder, sier forkynner William Chan.

informasjon og
HILSENER*Jubilanter***50 år**

☐ **Kari Elisabeth Berg**
Grindbråtan 40 A.
1484 Åneby
02.01

☐ **Bjørn Sivertsen**
Telleviksv.30
5107 Salhus
04.01

☐ **Jorunn L. Solstad**
12.01

☐ **Kjell Nordgård**
2580 Folldal
19.01

☐ **Esther Gnanarany Kanesalingam**
Trondheimsvn. 531A.
0962 Oslo
24.01

☐ **Inge Arild Johansen**
Horgenmoen 38
2750 Gran
14.04

☐ **Arild Taraldstad**
Konowsgt. 8 A
0192 Oslo
22.04

☐ **Ole Jørgen Kvalø**
Dronningensgt 30
3211 Sandefjord
23.04

60 år

☐ **Jon Brammer**
Durendalsv. 8
Postboks 70
1460 Oppegård
17.01

☐ **Terje Wahl**
Stigenga 278

0979 Oslo
19.01

☐ **Anne-Britt Egeland**
Ammerudveien 123 H.
0958 Oslo
22.01

☐ **Øyvind Pettersen**
Moabakken 11.
2607 Vingrom
24.01

☐ **Solveig Vikan**
6370 Edøy
03.02

☐ **Esther Mwelu Kimatu**
Ringebu
1827 Hobøl
12.02

☐ **Hedvik Andersen**
Sevalveien 62
2822 Bybrua
20.04

☐ **Willy Danielsen**
Kirkevn. 49 A
0368 Oslo
20.02

☐ **Petter Fjørstad**
Fjørstad
Rute 505
1764 Halden
21.02

☐ **Roy Wiggo Johansen**
Postboks 1576
Downtown
3902 Porsgrunn
05.03

☐ **Magne Johansen**
19.03

☐ **Torunn Bruem**

Vesleliene
2072 Dal
22.03

☐ **Jan Hvaal**
Størensvei 13
3610 Kongsberg
25.03

70 år
☐ **Liv Kvale**
Erlendsvei 42.
0669 Oslo
21.01

☐ **Johannes Sigvart Guddal**
Voldstadbakken 1.
2742 Grua
01.02

☐ **Laila E. Bjørnstad**
Odvar Solbergs vei 75 D
0973 Oslo
17.03

☐ **Amund Romslo**
Postboks 29
5065 Blomsterdalen
27.04

75 år
☐ **Leif Amble**
Stiftelsesg. 17.
4012 Stavanger
15.01

☐ **Finn-Even Lindseth**
c/o Ruth Sundquist
Rogneveien 34 B
1481 Hagan
22.02

☐ **Björg Hestevold**
Enoksvei 15.
1181 Oslo
15.03

☐ **Jan Erik Solberg**
UFB

15.04

☐ **Randi M. Eriksen**
Helgesensgt. 58
0558 Oslo
30.04

80 år

☐ **Kåre Olav Sandnes**
Lindeberg Omsorgsenter
Lindebergvn 10.
1069 Oslo
20.01

☐ **Solveig Langeid**
Kanseligt. 1 B
SE-67 332
Chalottenberg
Sverige
17.02

☐ **Karin Elisabeth Ruud Hagen**
Tante Ulrikkes vei 14C
0984 Oslo
14.03

☐ **Frøydis Berg**
Kranvn. 16
0684 Oslo
14.04

85 år

☐ **Gudrun Boleng**
Vestlisvingen 196 leil.
310
0969 Oslo
03.01

☐ **Erling Hartmann**
Smedjegatan 43
53432 Vara
Sverige
28.02

90 år

☐ **Astrid Aas**
Nåkkves v. 3 leil. 8039
0670 Oslo
20.03

Takk

☐ Hjertelig takk for den vakre blomsterhilsen vi fikk i anledning 100 års jubileet.

*Saron. Groruddalen
Pinsemenighet.*

☐ Kjære

Evangeliesalen Berøa

Tusen takk for vennlig deltakelse, omsorg og blomster som ble gitt ved vår kjære Eva Ingelsrud bortgang.

*Vennlig hilsen
Josef, Ben og Monica
mlbarn.*

☐ Til Evangeliesalen Berøa

Takk for vakre blomster og gode ord ved Gerd Karlsens bære.

*Hilsen familien ved
Astor Ahlsen og Jorunn
Andersen*

☐ Kjære alle sammen i Evangeliesalen Berøa

Tusen takk for oppmerksomheten til min 75-års dag den 11.10, det virkelig gledet meg og gjorde meg godt.

*Hilsen
Anne-Grete Hauan*

Hjem til Gud

☐ Kåre Sandnes

Fikk hjemlov 20. oktober 2011, 79 år gammel. Han kom til vår menighet i 2005 sammen med sin hustru Eva. Det var en glede for oss alle å få ønske dem velkommen til menigheten.

Oppmuntrende å se den utstråling de hadde tross sykdomsplager. Det var tydelig at de hadde opplevd et nytt liv med sin frelser. Kåre var forventningsfull og positiv. Han ville nok så gjerne deltatt mer i samværene, men var forhindret p.g.a. sykdommen. Vi er takknemlig og glad for den tid Kåre tilhørte menigheten. Bisettelsen foregikk fra Lindeberg omsorgssenters kapell, hvor tidligere forstander Thorstein Grotbæk forrettet. Datteren Torhild holdt minnetalen. Det hele var en verdig og fin bisettelse.

Vi lyser fred over Kåres minne.

Harry Kvale

☐ Synnøve (Langset) Danielsen

Fikk hjemlov 20. juni 2011, 83 år gammel. Synnøve tilhørte menigheten i 1960 – 1970 årene.

Vi minnes henne i takknemlighet for hennes trofaste tjeneste som pianist, og for øvrig i andre sammenhenger. Vi lyser fred over hennes vakre minne.

Liv og Harry Kvale

Barnet i krybben- Han var en konge stor

Det er Maria Wexelsen som har lært oss sangen om det lille barn i Betlehem, at han "var en

konge stor". Med de ordene fanger hun inn hele spennvidden i juleevangeliet. Salmedikteren Svein Ellingsen sier det samme på en litt annen måte: "Vi ser deg, Herre Jesus, som en av jordens små."

Barnet i krybben tar oss med tilbake til vår egen barndom, til eventyrets dunkelhet, sammen med gjetere og vise menn. Der blir vi som barn og kneler for en stakket stund foran krybben med våre gaver, med gull, røkelse og myrra.

Men samtidig lurar den onde Herodes alt i kulissene. Han legger sine planer. Vi vet at julefreden ikke skal vare. Det venter oss en hårdere virkelighet der ute i vinterkulden når festen og gleden er forbi.

En dyrkelse av julens idyll omkring det lille barnet i krybben ville neppe kunne holdes levende i to tusen år. Grunnen til at kristenheten fremdeles finner mening i å feire Jesu fødsel er en ganske annen enn å få noen timer fri fra denne verdens lidelse og nød.

Den kristne kirke har en tro på at barnet i krybben også er mannen fra Nasaret, han er Menneskesønnen, Messias, han som overvandt døden og som nå har all makt i himmel og på jord.

En av denne boks forfattere har sammenfattet dette i disse linjene: "Fra krybben til korset gikk veien for deg, slik åpnet du porten til himlen for meg." Norsk Salmebok nr. 64, v 3.

Etter kristen tro har også barnet i krybben kommet et steds fra, han er Guds egen sønn, født som menneske på jorden. Den nikenske trosbekjennelse sier om Jesus at han er "Gud av Gud, sann Gud av sann Gud, født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen".

Det er dette som ligger i inkarnasjonens under. Den

evige Gud tar bolig på jorden i et menneskes skikkelse. Jesus blir født av jomfru Maria. Vi går til krybben og til barnet med ærbødighet og takk.

Og derfor har så mange kunstnere opp gjennom historien malt sine bilder, skrevet sine sanger og laget sin musikk for å lovprise dette underet og trenge inn i det, så langt de evnet. Salmedikteren Brorson skrev i 1732 en av de mest originale julesalmer som er skrevet. Han ser på menneskeheten som et eneste stort rosebed, hvor det vokser torner og tistler. Midt inn i denne sorgelige rosehagen poder Gud den yndigste rose som han kjenner. Han lar Kristus bli podet inn i menneskeslekten.

Vi mennesker er skapt i Guds bilde, men bærer ikke lenger de frukter vi skulle bære, fortsetter salmedikteren. På den måten holdt verden på å bli en ødemark. Men nå er rosen podet inn i slekten, Jesus er født, og vi kan søke ham og bli de skapninger vi skulle være.

H. C. Andersen må ha sunget denne julesalmen i sin barndom. Da han skulle skrive sitt store eventyr om Isdronningen, brukte han en linje fra salmen som et slags refreng i eventyret: Rosene vokser i dvale

Her hos oss, i det lave, i det som er lite imponerende og prangende, her finnes barnet fra Betlehem. Her feirer vi vår jul. Her lager vi vår julekrybbe. Her stanser vi foran et lite barn. Her ser vi barnet og ser samtidig Gud.

Her kommer, Jesus, dine små og vil til deg i stallen gå. (Norsk Salmebok nr. 42, v 1)

Hentet fra Hans Petter Foss og Eyvind Skeie's bok: ADVENTS – KRANS og JULEKRYBBE

*.Hilsen
Reidun og Finn Røine*

Der hvor såkornet er blitt sådd:

Gud gir vekst

Gjennom en 10-ukers periode i Kenya i høst har vi fått oppsøke vår gamle samarbeidspartner «Free Pentecostal Fellowship in Kenya» (FPFK).

Her har vi gjennom mange år tidligere fått gi tiden vår i misjonens tjeneste, og det var med store forventninger vi denne gangen reiste ut. Hvordan var arbeidet i dag?

Vi ble ikke skuffet.

Det som er blitt sådd av mange misjonærer tidligere, er ikke kommet på steingrunn. Evangeliet har slått rot, og selv om de fastboende misjonærer har forlatt landet, registreres det stor fremgang og iver i evangeliets tjeneste.

Etter å ha besøkt menigheter i møter og seminarer har vi kjent Guds nærvær og velsignelse, og gjennom FPFKs arbeid har vi opplevd at der er både fremgang og vekst.

Det arbeid som menigheter har utført gjennom sine misjonærer viser seg som en fruktbar og rik virksomhet.

FPFK er organisasjonen som norske og svenske misjonærer i fellesskap har arbeidet sammen i fra 1950-60 tallet.

Organisasjonen har hatt en eksplosiv fremgang og arbeider i dag i 19 regioner, med over 500 menigheter spredt utover i store deler av landet.

Den som satser på misjon blir ikke skuffet.